A°. 1839. N°. 119.

UTRECHTSCHE COURANT.

VRIJDAG, den 4. October.

De personen van IZAAK EERNISSE, Gareelmaker bij het Bataillon Artillerie Transport-Trein, en PIETER EIKE, Scheijnmaker, gewoond hebbende te Heusden, worden opgeroepen, om zich onverwijld aan te melden aan het militair Bureau, ten Stadhuize.

Utrecht den 26. September 1839.

Ter ordonnantie van Heeren Burgemeester en Wethouderen der Stad Utrecht,

W. G. v. DIJK, *L. S.*

DUITSCHLAND.

WEENEN 23. Sept. Nopens het houden van eene conferentie alhier, ter vereffening der Oostersche zaak, is nog niet met zekerheid bekend.

— Uit Konstantinopel heeft men berigten tot den 12. dezer. In die hoofdstad hadden kwaadwilligen weder brand gesticht; deze keer was slechts een dertigtal huizen in de asch gelegd. In Salonichi daarentegen was de halve stad afgebrand; de woningen der Europesche consuls waren ook een roof der vlammen geworden. De fransche consul was met levensgevaar den brand ontkomen; door een afstortenden balk was hij zwaar gewond. De russische gezant *van Butenief* en de Oostenrijksche gezant *van Sturmer* hebben hunne nieuwe geloofsbrieven aan den jongen Sultan overgegeven; de Pruissische officieren *van Muhlbach*, *Vincke* en *van Moltke*, die den ongelukkigen slag van Nesbi hebben bijgewoond, hebben een afscheidsgehoor bij den Sultan gehad, die aan elk hunner eene met diamanten bezetten doos ten geschenke heeft gegeven. Zij zijn naar Berlijn terug gekeerd.

Met. $107\frac{5}{8}$; 4 pCt. $100\frac{3}{4}$; 3 pCt. 81; Bank 1538.

WEENEN 24. Sept. H. M. de hertogin *Maria Louisa van Parma* is alhier aangekomen.

— Dr. *Neuner*, lijfarts van den overleden Sultan, is uit Konstantinopel alhier terug gekomen, en prins *Puckler Muskau* wordt verwacht.

— De manoeuvres der alhier vereenigde troepen werden heden bijgewoond door Hunne Maj. den Keizer en de Keizerin en het geheele hof, alsmede door de Persische prinsen, die van Parijs naar Persie terug keeren.

— Brieven uit Alexandria van 7. Sept. spreken van den overgang van *Hafis-Pacha* naar *Ibrahim*. Als zulks bevestigd wordt, dan heeft de vrees, om naar Konstantinopel terug geroepen te worden, hem tot dien stap bewogen. Men meent, dat de Mogendheden de Egijptische havens zullen blokkeren.

Met. $107\frac{7}{8}$; 3 pCt. 81; Bank. 1538.

FRANKFORT 29. Sept. Het berigt, dat de Engelsche vloot, onder den admiraal *Stopford*, de Dardanellen heeft verlaten, wordt stellig bevestigd. Zij is, zoodra de admiraal *Stopfort* uit Konstantinopel is teruggekomen, van vóór de Dardanellen naar Tenedos gezeild. Dit bewijst, dat Engeland volkomen verzekerd is van de bedoelingen van Rusland nopens het Oosten. De *Courrier Français* beschuldigt Engeland van *kwade trouw* en van *dwaasheid* door de zijde van Rusland te kiezen. Wij voor ons, kunnen noch de eene noch de andere beschuldiging gegrond vinden.

— Voor Keizer *Nicolaas* het kamp bij Borodino verlaten heeft, heeft Z. M. het leger van 120,000 man in oogenschouw genomen. Prins *Alexander der Nederlanden* voerde, bij het defileren, het regement aan, waarmede de Keizer hem vereerd heeft en dus zijn naam draagt.

Het monument, te Borodino opgerigt, behelst vele opschriften, waaruit blijkt, dat de russische strijdkrachten in 1812 aldaar bedroegen 85,000 man infanterie, 18,000 man kavalerie, 7000 kozakken, 1000 man landmilitie en 640 kanonnen; de fransche magt bestond uit 534,000 man, waarvan op het slagveld stonden 145,000 man infanterie, 40,000 man kavalerie en 1000 kanonnen. Onze troepen werden aangevoerd door *Kutosoff*, *Barclay de Tolly* en *Bagration*. In dezen merkwaardigen slag sneuvelden van de russische zijde 3 generaals en 15,000 man, en werden gewond 12 generaals en 30,000 strijders. Tengevolge der wonden stierven nog de bevelhebbers *Bagration*, *Tutschkoff* en *Kutaisoff*. Van het groote fransche leger ontkwamen slechts 79,000 man over Ruslands grenzen.

— Ons dagblad noemt het ontwerp van algemeene petitie van Mr. *Donker Curtius* in N. Nederland: *eene belagchelijke poging van 2 of 3 warhoofden*. De schrijver zegt verder; »Het stelsel van den advokaat *Donker Curtius* wordt, in weerwil van het door hem gedane beroep *aan al de vrienden der orde en der vrijheid*, algemeen als eene schending van het charter aangemerkt. Het is voorzeker niet bij de Hollanders, dat zoodanige denkbeelden kunnen wortel schieten; maar wanneer zich in een Rijk, als dat van Holland, mannen opdoen, aan welke de rust, die rondom hen heerscht, hinderlijk is, dan kan men zich niet langer verwonderen van dezelve elders in menigte te zien en ze hand over hand te zien toenemen. De [illegible] der nieuwigheden moet wel algemeen zijn geworden, om zich ook zelfs bij het rustigste volk van Europa te durven vertoonen."

— Het *Algemeen dagblad van Leipzig* deelt een berigt uit Rome mede van den 12. Sept., volgens hetwelk, de Paus heeft verklaard, om op den troon van Spanje niemand anders te zullen erkennen dan *Karel V.* (don *Carlos*.)

AUGSBURG 28. Sept. De bekende Engelsche zee-kapitein *Walker*, die de Turksche vloot heeft helpen organiseren, doch dezelve thans heeft verlaten, is door deze stad naar Londen gereisd. Hij schijnt gezind, om daarna naar Turkije terug te keeren.

FRANKRIJK.

PARIJS 30. Sept. Terwijl de granen hier niet in overvloed zijn, verneemt men, dat te Marseille de graanschuren rijkelijk zijn gevuld. De dagbladen vragen, waarom de granen van Marseille niet naar Havre worden gezonden, alwaar zij ook hooger in prijs zijn? De *Moniteur* antwoordt hierop, dat men die vraag niet aan het bestuur, maar aan den koophandel moet doen.

— Gisteren heeft de politie huisonderzoeking gedaan bij den generaal baron *de Los Valles*, straat *Vaugirard*, die met don *Carlos* uit Spanje is gekomen, en alle papieren in beslag genomen.

— Gisteren avond ontstond er brand in de fabrijk van piano's van den heer *Gossens*, die met zijn gezin uit was, behalve een kind van $3\frac{1}{2}$ jaar, dat zij slapende achterlieten. De brand sloeg over boven de fabrijk, bewoond door de familie *Coulon*, die hare 3 kinderen had te huis gelaten. Men hoorde deze 4 kinderen kermen, maar men kon ze niet redden. De ouderen vonden daarna 4 verbrande lijkjes.

— De *Gazette* meent, dat *Cabrera* spoedig meester van Madrid zal wezen, en wenscht dit van harte. De schrijver is van gevoelen, dat Spanje anders in handen van Frankrijk of Engeland zal vallen; »want, zegt hij, *Richelieu*, *Cromwell*, *Mazarin*, *Lodewijk XIV.* en *Napoleon* hebben alle van de revolutien bij andere natien gebruik gemaakt, om hen (die met hun eigen bestuur niet tevreden waren) onder het juk te brengen en eene duurzame dominatie of overheersching te vestigen."

NEDERLAND.

AMSTERDAM den 2. October. De verdienstelijke Landschapschilder *H. Voogd*, ridder van de Orde van den Nederlandschen Leeuw, lid van de Koninklijke Akademie van Beeldende Kunsten alhier, correspondent van de 4de klasse van het Koninklijk Ned. Instituut, enz., is op den 4. Sept. ll. te Rome overleden. Hij was alhier geboren, en werd door de zorg van welwillende kunstbevorderaars naar Rome gezonden, waar hij zich oefende, daarna vestigde, en grooten roem algemeen verlangde, dien hij steeds bijzonder aldaar handhaafde. De zucht naar zijn geboorteland, hetwelk hij dikwerf en gaarne bezocht, en het Nederlandsche bleven steeds bij hem groot, gelijk hij ook door zijne vrienden en bekenden hier te lande, voor welke hij in meer dan een opzigt nuttig was, teregt zeer hoog geacht en bemind werd, zoo wegens zijne verdiensten als kunstenaar, als wegens zijne hoedanigheden als mensch.

GRONINGEN 30. Sept. Op Donderdag den 10. Oct. aanstaande, 's voormiddags ten elf ure, zal, gelijk men verneemt, de Heer Mr. B. H. LULOFS zijn' post als *Rector Magnificus* dezer Hoogeschool met eene voorafgaande plegtige Latijnsche Redevoering aan den Heer Mr. STAR NUMAN overdragen en tevens het onder zijn Rectoraat voorgevallene [illegible] dit jaar niet uitgeschreven geweest.

— Eergisteren, Zaturdag den 28. Sept., marcheerden hier binnen 15 officieren en 435 onderofficieren en manschappen, onder kommando van den wel ed. gestr. heer majoor *van Bronkhorst*, komende van Leeuwarden en behoorende tot het reserve-bataillon der 8ste afdeeling infanterie.

UTRECHT den 2. October.

Men verneemt, dat, in de op gisteren gehoudene Kiezers-vergadering, tot leden van den Stedelijken Raad zijn benoemd, de heeren H. E. SCHUURMAN, Jonkh. Mr. W. BOSCH VAN DRAKESTEIN en Mr. J. H. C. VAN HENGST.

— Zaturdag ll. is de heer W. C. M. DE JONGE VAN ELLEMEET, uit 's Hage, aan deze Hoogeschool bevorderd tot doctor in de beide regten, na zijne dissertatie *de Minore aetate, noxiam et poenam vel tollente, vel minuente*, te hebben verdedigd.

— Men meldt uit 's Gravenhage, dat dezer dagen de respective departementen van algemeen bestuur, van wege Z. M., zijn aangeschreven, om bij ontstane vacatures bij voorkeur die ambtenaren te plaatsen, welke in 1830, op Hoogstdeszelfs roepstem, de wapenen voor Koning en Vaderland hebben opgevat en eerst onlangs finaal uit de dienst zijn ontslagen. Insgelijks zijn de departementen voormeld aangeschreven, de noodige voordragten in dien zin te doen, bijaldien het posten betreft, waarvan Zijne Maj. zich de benoeming heeft voorbehouden.

— Naar men verneemt, heeft Z. M. de commissie van beheer over de tentoonstelling van schilderijen en verdere kunstwerken te 's Hage, gemagtigd tot het aankoopen en doen verloten van

eenige schilderijen enz., van de tentoonstelling. De aandeelen of loten zijn dagelijks verkrijgbaar tegen betaling van f 5 voor elk aandeel, aan het locaal der tentoonstelling, enz. De deelneming in de verloting is opengesteld van den 1. tot [...] Oct. Naar mate van het meerder getal aandeelen zal de waarde en het aantal van aan te koopen en te verloten stukken vermeerderd worden.

UTRECHT den 1. October.

Het genootschap: *Ter bevordering der Heelkunde te Amsterdam* heeft tot deszelfs leden gekozen de heeren [...] C. G. SUERMAN, math. mag. phil. nat. med. chir. et artis obst. doctor, hoogleeraar in de geneesk. aan de Utrechtsche hoogeschool; en N. C. DE FREMERY, A. L. mag. phil. et med. doctor, hoogleeraar in de geneeskunde aan de Utrechtsche hoogeschool, lid van het Koninklijk Nederlandsch Instituut.

— De groote *Javaansche Slang* (Python Javanicus), welke in de Menagerie der Zoölogische Societeit bewaard wordt, heeft hare opperhuid afgeworpen, en ontvangt nu weder, des Vrijdags middags te twaalf ure, haar voedsel. — De gemelde Menagerie is verrijkt met een fraai exemplaar van den Chamek of *zwarten Slingeraap* (Brachyteles pentadactylus), zijnde een *geschenk* van den Wel Edel Gestr. Heer H. G. VAN DER DOES, Luitenant ter Zee.

— Tot gouverneur ter kuste van Guinea is benoemd de luit. kolonel *van der Eb.*

— Zr. Ms. brikken de Snelheid, kapt. *Enslie*, en de Mercuur, kapt. *Ketjen*, zijn en 1. dezer naar Suriname gezeild.

— De Gendsche bladen hebben wij sedert een paar dagen niet ontvangen; de *Emancipation* van 2. Oct. deshalve, dat men er oproerigheden vreest, zoodat talrijke patrouilles de stad doorkruisen. Oproer in Belgie? Hoe is dat mogelijk? Het land is immers geëmancipeerd? De welvaart zal welligt er de reden van zijn? De *Emancipation* zegt verder: »Eene bijeenrotting van 5 à 600 personen was voor de fabrijk van den heer *de Gandt* vereenigd, in de N. St. Pieterstraat; doch op de nadering van de kurassiers en de linietroepen, ging men uiteen.” In een ander dagblad wordt gezegd, dat onder de fabrijk-arbeiders groote gisting bestaat; dat de plaatselijke kommandant *van de Poele* met steenen is begroet, en zich toen uit de voeten heeft gemaakt.

— Engeland schijnt naar de zijde van Rusland over te hellen. (Zie Frankfort.) — Het Engelsche dagblad *the Courier* bevestigt, dat de Engelsche en Fransche kabinetten elkander niet wel verstaan ten opzigte van de Oostersche zaak.

Bijzondere Berigten.

»*Parijs* 1. *October*. De fondsen werden heden aangeboden: De 5 pCt. 110,50 à 45; 4 pCt. 101,40; 3 pCt. 81; Nap. 101,60; Sp. 30[...]; Port. 23[...].

»De klasse der werklieden was sedert gisteren te weten gekomen, dat de prijs van het brood zoude verhoogd worden; men was daarom niet zonder ongerustheid, en deed gisteren nacht sterke patrouilles de voorsteden doorkruisen. Heden morgen hadden vele werklieden van de voorstad *St. Antoine* verhooging van loon gevraagd, maar overal was dit geweigerd, zoodat men voor eenen opstand bevreesd is.

»De heer *Aguado* is den 28. Sept. te Bordeaux aangekomen. Hij zal zich naar Madrid begeven, om met het Spaansch gouvernement over eene nieuwe geldleening te onderhandelen.

»De koerier uit Madrid is heden alhier niet aangekomen. Men weet niet waaraan dit toe te schrijven is.

»De Keizer van Rusland heeft den 14. Sept. het kamp van Borodino verlaten, om zich naar Berlijn te begeven.

»De burgeroorlog houdt in Spanje nog niet op. *Cabrera* heeft, bij afwezigheid van don *Carlos*, eene souvereine junta van 14 leden benoemd, om Arragon, Valencia en Murcie te besturen; aan het hoofd dezer junta is de bisschop van Orihuela. De Carlist *Balmaseda* houdt de stad Molina in Aragon geblokkeerd; hij heeft aan het garnizoen en de inwoners slechts 3 dagen toegestaan, om zich over te geven. In de Baskische provinciën werven pastoors, als *Aberzabel* en *Bastindii*, enz. volk voor don *Carlos* aan. Het kasteel Guevara, op eene rots gelegen, eene zeer sterke stelling der Carlisten, wordt door de Christinos belegerd. Het wordt verdedigd door *Gabedia*, met 8 kompagnien. In hetzelve bevindt zich de wapenplaats der Carlisten in Alava. Volgens den *Indicateur* [...] van 29. *Sept.* zou dit belangrijk fort [...] in de provincie Alava, zich aan de Christinos hebben overgegeven. *Espartero* had Estella bezocht, en zou tegen *Cabrera* gaan ageren. Te Bordeaux zijn de Spaansche generaals *Negri*, *Montenegro*, *Zariategui*, *Madrago* en de pastoor *Merino* aangekomen.”

MAHMOUD EN MEHEMED-ALI.

(Revue des deux mondes, tome sixième, 4me livraison).

(VERVOLG.)

Een nieuwe tijdkring opende zich dus voor de staatkunde van Europa. Het was niet meer in den naam van het Europeesch *statu quo*, het schrikbeeld der omwentelingen bezwerende, dat het aan de hoven van Weenen en Londen mogelijk was, om Rusland tegen te houden; er waren sterker middelen noodig, een meervermogende teugel; eerst raadgevingen, vertogen, daarna bedreigingen, eindelijk mogelijk strijdkracht. Het eerste vraagpunt moest hen uitsluitend bezig houden. De Grieken hadden hunne veerkracht verloren. Na zes jaren heldenstrijd, vielen zij eindelijk onder de beter toegebragte slagen van *Ibrahim*. — De menschheid en de beschaving verhieven hunne smekende stem, dat men de overblijfselen van dat ongelukkig volk redden zou; en Rusland was de eerste om eene zaak te omhelzen, waarvan zij de verdediging niet meer verschuiven kon. Welke partij namen in die krisis de Mogendheden van het Westen? Zouden zij aan Rusland toestaan alleen tusschen beiden te treden? Dit was Turkije in hare handen stellen. Zouden zij er zich tegen verzetten? Maar hierdoor den algemeenen vrede in de waagschaal stellende en tevens eene onmenschelijke daad verrigtende, zoude de zedelijke zin van alle christen en beschaafde volkeren gekwetst zijn geworden. Van beide kanten bestonden er groote bezwaren en gevaren. Tusschen deze beide uitwegen deed er zich eene andere voor, namelijk om met Rusland eene lijn te trekken, tot de bevrediging van het Oosten, en haar in de banden van eene gemeenschappelijke tusschenkomst te kluisteren. Het was tot dien uitweg, dat Engeland besloot. — Onderhandelingen werden in het begin van 1826 geopend, door tusschenkomst van den hertog *van Wellington*, tusschen de Hoven van Londen en St. Petersburg, om zich over de gronden van eene vredelievende bemiddeling in de Levant te verstaan. Rusland zag dadelijk den strik, die haar gespannen was en deed aan den hertog *van Wellington*, deze, door geheel Europa bekende, verklaring: »Zij verlangde niet meer dan om van de uitsluitende bestiering der zaken van Griekenland af te zien, in het vooruitzigt van een beschermheerschap, die daaruit voor haar zou voortvloeijen; maar dat dit niet wel hetzelfde geval kon zijn met hare onmiddelijke geschillen met de Porte.” Keizer NICOLAAS wilde als Europeesch vraagpunt, nooit eene zaak behandelen tusschen hem en deze Mogendheid, die de trouw der verbonden en de eer van zijne kroon krenkte. Men moet het erkennen, die verklaring had eene dubbele verdienste, zij was welberaden en openhartig. *Welberaden*, want, van den eenen kant, door het Grieksche vraagpunt van dat van het zoo genoemde Oostersche af te scheiden, behieldt Rusland zich alle vrijheid voor in zijne bewegingen tegen Turkije, en van de andere zijde, wel verre van zich in de zaak der Mogendheden van het Westen te laten medeslepen, was zij het integendeel, die hen in hare eigene zaak tegen over de Porte bloot gaf; *openhartig*, omdat zij zelfs de moeite niet nam, om hare vijandige ontwerpen tegen Turkije te bewimpelen. Na zulk eene duidelijke taal, konden de hoven van Weenen, Londen en Parijs niet meer in twijfel zijn; zij moesten weten wat hun te doen stond.

Het protokol van 4. April 1826 bekrachtigde voor de eerste maal het beginsel van eene tusschenkomst van Rusland en Engeland, in de zaken van Griekenland. Frankrijk hechtte er hare goedkeuring aan; en eindelijk kwam uit dat protokol en uit de onderhandelingen, die daarmede in betrekking stonden, het vermelde verdrag van 6. Julij 1827 voort, die de gronden vaststelden van de onafhankelijkheid van Griekenland, onder de opperleenheerschap, in naam van den Grooten Heer. Oostenrijk werd verzocht om, door hare medewerking, het drievoudig verbond kracht bij te zetten. Zij weigerde dit. Men heeft haar, dit gedrag verweten, als een verzaking der ware belangens van het Westen. Men heeft gezegd, dat, indien zij hare bedreigingen bij die der drie hoven gevoegd had, de Porte nooit zulk eene geduchte verbindtenis zou hebben durven tegenstand bieden, en door het verbond van 6. Julij aan te nemen, den ramp van Navarino ontsnapt was. Dat verwijt kon gegrond zijn; echter wel, als men de misslagen berekend, die [...] door de Mogendheden, als middelaars, begaan werden, verklaart zich deze weigering niet dan te duidelijk, en, wat ons betreft, wij voelen den moed [...], om het kabinet van Weenen daarvan te [...]gen.

Iedereen heeft nog eene levendige herinnering van de gebeurtenissen, die het verdrag van 6. Julij volgden: de eerste weigering van *Mahmoud*, kort daarop de slag van Navarino, de halstarrigheid van den Sultan, eindelijk zijn gerucht [...]kende afkeuring van de bemiddelende Mogendheden en de noodlottige afzondering, in welke hij zich uit eigene beweging stortte. De misslagen, die hij toen beging, waren van een betreurenswaardig gewigt; voor hem zeggen, dat hij niet een oogenblik de bewustheid van zijnen toestand bezat; alle de schakeringen ontsnapten hem; vrienden en vijanden vertoonden zich vermengd voor zijne oogen. Hij vatte niet dan de materiële zijde der daadzaken en ontwaarde er den geest niet van. Voortgestuwd door een' onbedwingbaren hoogmoed, gekenmerkt, om zoo te spreken, met het zegel van het onvermijdelijk noodlot, ging hij zich blindelijks in eenen onpeilbaren afgrond storten, waarin hij het bederf vond. Maar de Sultan *Mahmoud* was de eenige niet, die misschien onherstelbare misslagen heeft bedreven in die krisis van het Oosten. Het behoud der Grieken en hunne bevrijding, waren niet het voornaamste doel, dat Engeland door het teekenen van het verdrag van 6. Julij beoogd had; het wilde, bovenalles, aan Rusland een voorwendsel ontnemen, om zich alleen in de zaken der Grieken te mengen; het was de Porte, die het wilde beschermen, die het wilde redden. Alle gewapende bemiddeling, ter goeder trouw uitgevoerd, veronderstelt de toevlugt tot geweld, om diegene der strijdende partijen te bedwingen, die weigert aan de gronden der bemiddeling zijnen zegel te hechten. In het tegenwoordig geval kon de tegenstand niet van de Grieken komen, op een tiende verminderd en overwonnen, maar van de Porte, welker trotschheid door de laatste uitslagen van *Ibrahim* nog gestegen was. Eene botsing tusschen de bemiddelende kroonen en de Porte, kwam dus in de waarschijnlijke toevalligheden van de bemiddeling; maar de Porte was juist de Mogendheid die alle de bekommeringen van het kabinet van Londen verwekte; het was om haar vrij te waren voor de slagen van Rusland, dat zij werkzaam in de krisis van de Levant tusschenbeiden trad. Het stelsel, waarvan het verdrag 6. Julij niet het uitgangspunt was, kon deszelfs noodwendige vervulling niet missen; namelijk, een geheel van beredeneerde berekeningen om Griekenland te bevrijden en tevens de Porte te beschermen. Engeland en Frankrijk moesten met de eene hand de Grieken aan eene zekere verdelging ontrukken en met de andere aan den Sultan den steun van hunne verbindtenis aanbieden. Indien, na hem hare toestemming dan het verdrag van 6. Julij te hebben gevraagd, zij hem gezegd hadden: »Rusland bedreigt u, zij wil uwen ondergang; het is om haar het regt te benemen, om u den oorlog aan te doen, dat wij in uwen strijd tegen Griekenland tusschenbeiden treden: wij willen het herborings-werk beschermen, dat gij hebt ondernomen, u den tijd geven, om u een leger te vormen; neemt dat verdrag aan en wij verzekeren u van den steun van onze legers en van onze vloten. »*Mahmoud* had, zoo stijfhoofdig hij ook ware, zonder twijfel die taal begrepen; haast eene groote opoffering had hij eene weldaad gezien, en hij had zich de eerste laten getroosten om de tweede te verkrijgen. Indien hij in zijn' tegenstand volhard had, was het voor de bemiddelende hoven nog eene pligt geweest hem te redden, in weerwil van hem zelven, en, na hem te Navarino gestraft te hebben, zijne zwakheid tegen de Russen te beschermen. Op deze wijze alleen konden de staatkunde en menschelijkheid in overeenstemming met elkander worden gebragt. Maar, opdat zulk eene handelwijze werd aangenomen, was eene eerste bediging onmisbaar, dat Frankrijk namelijk, zonder voorbehoud daarin deel nam, dat zij tot hetzelfde doelwit als hare bondgenoot, medewerkte; namelijk, de vrijverklaring, en hare

onschendbaarheid van het Ottomannische rijk. Stemde zij ten dien opzigte met alle inzigten van het kabinet van Londen in? Welke waren juist hare inzigten? Naar welken kant helden hare kennelijke sijmpathiën? Was zij, in een woord, voor het Noorden of voor het Westen? Alle deze vragen waren zeer gewigtig; het meest gewoone gezond verstand raadde de heer *Canning* aan, deze op te helderen, alvorens in Griekenland tusschen beiden te treden. Zich in de toevalligheden van eene dergelijke overdenking te begeven, zonder het laatste woord van Frankrijk te kennen, was eene daad van groote ligtvaardigheid geweest. *Mr. De Villèle*, was toen aan het hoofd der zaken in Frankrijk, persoonlijk verkoos hij de Engelsche verbindtenis boven die van Rusland, in eene krisis van de Levant. Indien de eerste weinige kansen van grootheid en roem opende, was zij echter een waarborg van algemeenen vrede en eene heilzame teugel voor de heerschzucht van Rusland. Maar dat stelsel, bovendien onafhankelijk van de staatkunde van binnen gevolgd, beheerschte het kabinet van Frankrijk niet uitsluitend. Onder de mannen, aan de restauratie verkleefd, waren er, die met dezelfde drift de ontwikkeling van onze vrijheden en die van onze grootheid, buitenlandsch begeerden, die met de natie zuchtten over den staat van vernedering, waarin de verdragen van 1815 ons hadden gestort. Onder deze uitstekende mannen, die den oudsten tak hadden gered, onderscheidde zich de graaf *de la Ferronnaÿs*, onze afgezant bij het hof van St. Petersburg. Hij meende, dat de restauratie zich niet nationaliseren, niet krachtig en magtig leven kon, dan voor dat hij zich op nieuw den roem behaald had. Hij geloofde ook, dat Frankrijk haren rang niet herkrijgen zou, hare natuurlijke grenspalen en haren voorrang in het Westen alléén zou terug bekomen, door geruggesteund te worden door eene verbindtenis met het Noorden, en die verbindtenis scheen niet onbevoegd met de vormen van ons bestuur. Vervolgens, in zekeren zin, in eenen zeer verschillenden toestand van de overleveringen van Tilzitt, en van de zending van den hertog *de Vicence*, had hij alle zijne sijmpathiën aan het verbond van Rusland gewijd. Het is onmogelijk de sporen van dezen invloed in de strekkingen van *Karel X.*, naar de hoven van het Noorden te miskennen. Maar die vorst, in plaats van in eene Russische verbindtenis, een middel van grootheid voor Frankrijk te zien, zocht daarin slechts een steunpunt voor zijne dijnastische belangens. Het waren niet de nationale sijmpathiën, maar sijmpathiën van een absoluten Monarch, die hem tot den Czaar deden wegslepen. Twee stelsels waren dus aanwezig in het Fransche kabinet, en betwistten zich de bestiering, op het oogenblik toen het verdrag van 6. Julij werd gesloten; het Engelsch stelsel, vertegenwoordigd door Mr. *de Villèle*; het Russisch stelsel, die geene officiële vertegenwoordigers had, maar alleen welsprekende tolken, zoo als Mr. *de la Ferronnay* en een kennelijke stem, namelijk, de Koning. Zoodanig was de toestand toen Mr. *de Villele* en zijne afnemende partij in den grooten verkiezings-strijd van November 1827 vielen, vier maanden na het sluiten van dit verdrag van tusschenkomst. De komst aan de zaken van Mr. *de Martignac*, veranderde de inwendige staatkunde van Frankrijk geheel en al. Zoude dit hetzelfde geval met zijne uitwendige staatkunde geweest zijn? Ernstige vraag, waarmede vele gemoederen zich toen onledig hielden. Klaarblijkelijk had de nationale partij, die M. *de Villèle* omver stootte, geenszins gedacht, om het stelsel te vernietigen, waaruit de drievoudige tusschenkomst in de zaken van de Levant ontstaan was, het verdrag van 6. Julij en de slag van Navarino. Zijne strekkingen voerden het integendeel eerder naar Engeland, een land van vrijheid, dan naar de absolute hoven van het Noorden. De Koning, in zijne inwendige staatkunde overmeesterd, behield dus, in zijne betrekkingen met Europa, de geheele vrijheid van zijne bewegingen, kunnende naar zijn goedvinden, naar Engeland of naar Rusland overhellen. Hij maakte zijne voorkeur kennelijk door de keuze, die hij van M. *de la Ferronnaÿs* deed als minister van buitenlandsche zaken. In het nieuwe bestuur den man toelaten, die de kundigste orgaan van het Russische stelsel was, en hem toe te laten, te midden van de krisis van het Oosten, was de Engelsche verbindtenis verlaten en de zaak van het Noorden omhelzen.

Alles ging dus op eene verwonderlijke wijze naar den wensch van Rusland, en het geluk scheen wezenlijk met hare heerschzucht samen te spannen. Door het verdrag van 6. Julij, had zij de Porte van alle hare natuurlijke steunsels afgezonderd; zij had Engeland en Frankrijk te Navarino weten te brengen; zij had hen handgemeen met de Turken gemaakt, hetwelk het vreemd schouwspel opleverde van een Engelsch admiraal in vuur te zien wedijveren, om de Ottomannische zeemagt te vernielen; door dien zeeslag, had zij de Porte tot wanhopige besluiten gevoerd, en eene diplomatische scheuring tusschen haar en de drie tusschenkomende Mogendheden veroorzaakt. In Engeland had de dood *Canning* weggerukt; in Frankrijk had een inwendige krisis M. *de Villèle* van de zaken verwijderd. Dus was het geheele stelsel, waarvan het verdrag van 6. Julij de uitdrukking was, vernietigd. Menschen en zaken, alles was verdwenen, en het was Rusland, die de vrucht van deze veranderingen inoogstte. Bijgestaan door de misslagen van den Sultan, bleef haar niets anders overig dan zich op Turkije te werpen, en zij was te verstandig om haar te laten ontsnappen.

Zij had zich, zoo als wij zeiden, het regt voorbehouden, om hare persoonlijke geschillen met de Porte te vereffenen, zonder aan eenig Mogendheid van Europa toe te staan, om er zich mede in te laten. Deze verschillen stonden in betrekking, van den eenen kant, met de voorregten van Servië, Moldavië en Wallachijë, welke zij zich door het verdrag van Bucharest gewaarborgd had, hetwelk de Turken beschuldigd werden van openrijk te hebben geschonden, en van hetwelk zij de instandhouding verderde; van den anderen kant, met de teruggave, door de Porte gevorderd, van verscheidene vestingen aan den voet van den Kaukasus gelegen, waarvan Rusland zich in den laatsten oorlog had meester gemaakt en die zij zich formeel bij hetzelfde verdrag van Bucharest verbonden had terug te geven. Sedert lang waren deze verschillen vereffend. De conventie van *Ackermann* (7. October 1826) had hen allen opgelost, en had hen opgelost ten voordeele van Rusland, die niet in gebreke was gebleven, om van de tegenwoordige verwikkelingen van Turkije misbruik te maken, om haar op alle punten, de wet voor te schrijven. Het kabinet van St. Petersburg had geene beweegredenen meer, om in de oogen van Europa een' dadelijken aanval tegen het Ottomannische rijk te wettigen; toen in de maand December 1827 de Sultan *Mahmoud*, even als of hij het lot had willen trotseren, een wreedaardig welbehagen nam, om den onder zijne voeten geopenden afgrond te graven, aan de pacha's van zijn rijk circulairen zond, in welke hij de vaderlandsliefde der Turken aanriep, hen Rusland gereed toonde om hen den oorlog te verklaren en hen allen aanmoedigde, als vorst en hoofd van den godsdienst, om zich ter verdediging van het rijk en het Islamismus te wapenen. Die *fedwa* was, van nabij beschouwd, niet anders dan de openbaring van de ware ontwerpen van Rusland, maar het was eene ontijdige en hoogst onstaatkundige openbaarmaking. Indien Keizer *Nicolaas* was bezield geweest met wezenlijk vredelievende gezindheden, had hij die daad beschouwd, gelijk dezelve het verdiende, hij had medelijden met de gramschap en den schrik van den Sultan gehad, en hij had hem tot bedaren gebragt, door hem met vrede-verzekeringen te overladen, maar hij wilde den oorlog en hij zocht slechts een voorwendsel om denzelven te verklaren. Hij nam de *fedwa* te baat, vertoonde het aan de wereld als eene onbeschaamde uitdaging aan zijne magt gedaan, en, in de maand van April 1828 stortte hij met zijne legers in Bulgarijë.

Dus hebben die groote zoo zeer te Weenen en Londen gevreesde botsing, Rusland door zijne gevatheid, de Porte door hare misslagen, de gebeurtenissen door derzelver gedwongen loop, de fortuin door het spel van hare grilligheden, doen ontstaan. De oorlog was uitgebarsten tusschen Rusland en het Ottomannische rijk.

Welke houding namen nu in deze plegtige krisis Engeland, Oostenrijk en Frankrijk aan? De geneigdheden van de beide eerste konden niet twijfelachtig zijn; handels-belangens, de zekerheid van het grondgebied, de overwigtigheid van zeevaart en kolonie, alles maakte voor hen het bestaan van Turkije kostbaar en noodzakelijk, en, in een' wedstrijd, waar dat bestaan kon in twijfel getrokken worden, dreef hen allen, om haar niet onder hunne bescherming te nemen. Maar, op dat zij zich tusschen de twee rijken konden stellen met het noodzakelijk gezag van eene gewapende bemiddeling was hun de medewerking van Frankrijk noodzakelijk. De ingewikkelde staat van Oostenrijk ontnam haar alle vrijheid van beweging tegen Rusland in eene krisis van het Oosten; hare beslissingen bleven aan die van Frankrijk ondergeschikt, opdat zij krachtdadig Turkije kon beschermen, moest zij vrij zijn van alle ongerustheid van den kant van Italië, moest Frankrijk haar van die zijde alle de waarborgen verzekeren, die zij regt heeft te vorderen. Want wat de waarborgen van onzen kant betreffen, is er slechts eene die haar voldoen kan. Het is de regte medewerking van onze staatkunde met hare ontwerpen. Van een anderen kant, is Engeland, ontbloot van de zamenwerking van Oostenrijk, onvermogend om Turkije te redden. Van daar, voor de hoven van Weenen en Londen, de noodzakelijkheid van, in eenen beslissenden oorlog van het Oosten, de verbindtenis van Frankrijk te verkrijgen. In 1828 konden zij op dien steun rekenen; Frankrijk vond zich wel werkelijk scheidsman in het groot regtsgeding van het Oosten, zij hield in hare handen het lot van het Ottomannische rijk en het geluk van Rusland. Door zich te verklaren, deed zij de weegschaal aan haren kant overslaan, zij schoepte alles mede. Twee partijen boden zich voor hem aan; de verbindtenis van het Westen en die van het Noorden. De eerste omhelzende, behield zij den treurigen toestand, waarin de verdragen van 1815 haar hadden gelaten, maar het *statu quo* werd voor allen eene gemeenschappelijke wet. Rusland was in toom gehouden, Turkije gewaarborgd en alle de verschilpunten verschoven. Het was, wij herhalen het, geene groote noch roemrijke staatkunde, maar het was eene staatkunde, die in het bereik des konings viel, wiens geestvermogen niet tot groote en stoute voornemens geschikt was; het was daarenboven eene staatkunde van behoud, die de toekomst ongeschonden liet. Zoodanig was het Engelsch-Oostenrijksch stelsel een wezenlijk onvolkomen en bastaart stelsel, 't welk M. *Villèle* zich sterk maakte om de overhand te doen krijgen. De verbindtenis van het Noorden opende ons de uitgestrekte vooruitzigten, zij strekte niet minder dan tot eene wederopbouwing van het geheele Europesche gebouw en tot weder goedmaking der onregtvaardigheden van het verdrag van Weenen. Aan Rusland het Noorden en het Oosten, aan ons het Zuiden en het Westen. Het was het groote denkbeeld van Tilsitt op den tegenwoordigen staat van Europa toegepast; in uitzigten en in werking met het hof van St. Petersburg vereenigd, schreven wij aan de wereld de wet voor, kluisterden Pruissen aan ons stelsel, gaven wij haar een schoon deel van schadeloosstellingen voor de landen, die zij ons op den linker oever des Rijns zou hebben afgestaan: hielden wij Oostenrijk in bedwang en verlamden haar in het Oosten; door Oostenrijk, beheerschten wij Engeland, en Turkije was aan de kanswisselingen aan den strijd overgelaten. De geduchte kring, in welken ons de verdragen van 1815 gebragt hebben, was voor altoos verbroken. Wij kwamen weder in bezit van onze natuurlijke grenspalen. Parijs hield op, bloot te liggen op vijf en veertig uren van Pruissen, en wij hernamen, in het Zuiden van Europa, den rang en den invloed, die onze onheilen ons hadden ontnomen. Dat groot stelsel was dat van M. *de la Ferronnays*.

(*Vervolg hierna.*)

BOEKBEOORDEELING.

DE AARDBOL, Magazijn van Hedendaagsche Land- en Volkenkunde.

Amsterdam, bij J. H. LAARMAN.

Sedert de schrijvers van den aardbol in Nederland zijn aangekomen, en daarvan veel wetenswaardigs mededeelen, hebben wij dat werk met meerdere belangstelling gelezen. In de 1ste aflevering van Mei en Junij vindt men eene gekleurde kaart van Nederland en eene menigte houtsneeplaten van *W. Bos*, van *Tollenaar*, enz., waar onder de belangrijkste gebouwen te Amsterdam en elders, welke bewijzen, dat deze kunst in Noord-Nederland meer en meer beoefend wordt. De beschrijvingen der steden en plaatsen van ons Vaderland zijn zeer goed en in eenen onderhoudenden stijl geschreven. Wij bevelen dit werk, met zoo vele platen, hetwelk zeer matig in prijs is gesteld, onzen lezers aan, als zijnde zeer geschikt, om aan jonge lieden in handen te geven. Wij zullen bij de beschrijving van de provincie Utrecht, welke wij met belangstelling te gemoet zien, nader op den Aardbol terug komen.

ADVERTENTIEN.

— BIJBELGENOOTSCHAP. Plegtige gedachtenisviering van het vijf en twintig jarig bestaan des Nederlandschen Bijbelgenootschaps, op Donderdag den 17. October 1839, te 6 ure des avonds, in de Domkerk te Utrecht, in gemeenschap met andere afdeelingen in het vaderland, alsdan tot hetzelve einde vereenigd.

Allen gij, die den bijbel waardeert, zult u ook aan deze onderlinge zamenkomst niet willen onttrekken, maar gaarne den Allerhoogsten lof en dank toebrengen, dat Hij uwe geringe hulp gebruiken wil, ter verspreiding van het woord des levens onder zoo vele duizenden, binnen en buiten 's lands, en verder op die pogingen Zijne hulp en zegen af bidden.

(2674) *** UTRECHT den 2. October 1839. Is den afgeloopen nacht overleed alhier, de Wel Edel Gestrenge Heer MAARTEN VAN DER KOOG, bevorens Hoofd-Ontvanger der Belastingen.

(26) Gisteren ontving ik het treurig berigt, dat, op den 18. Julij ll., op het schip de Catharina, mijn hartelijk geliefde zoon, HENDRIKUS HERMANUS, in den jeugdigen leeftijd van ruim 15 jaren, is overleden.

G. VAN PIEKEREN.

Utrecht den 4. October 1839.

Eenige kennisgeving.

(26) *** Bij vonnis van de Arrondissements-Regtbank te Utrecht, van den 25. September 1839, behoorlijk geregistreerd, is DIRK of THEODORUS KIPPERSLUIJS, zonder beroep, wonende in de Gemeente Jutphaas, gesteld onder Curatele.

Voor extract Conform.

A. S. VAN HENGELAAR,

Procureur.

(26) *** A. K. & P. K. VAN HARPEN en PLUIJM & BACKER, Directeuren van het Kantoor van Administratie van Inschrijvingen in het *Grootboek der Nationale Schuld*, adverteeren, met goedvinden van Heeren Commissarissen, dat de COUPONS der 5 pCt. Certificaten dezer Administratie, verschenen 1. October 1839, worden betaald en ingetrokken, bij de Heeren Kassiers BLEECKER & JOOSTING en elders bij Heeren Correspondenten.

(26) *** Allen die iets te vorderen hebben van, of verschuldigd zijn aan, de onder het voorregt van Boedelbeschrijving aanvaarden Nalatenschap van wijlen den Heer ROELOF VAN MEERLANT, in leven Koopman, gewoond hebbende, en op den 3. September ll. overleden aan de Blaauwcapel, gelieven daarvan vóór 15. October 1839, schriftelijke opgaaf te doen ten huize zijner Weduwe, aan de Blaauwcapel.

Verkooping van Paarden.

(2663) *** Op *Morgen* Zaturdag 5. October 1839, des middags ten 12 ure precies, zullen ten overstaan van den Notaris *STEVENS*, residerende binnen Utrecht, voor het Logement, genaamd *het Hof van Holland*, binnen Utrecht, aan het Vreeburg, publiek, om kontant geld, worden verkocht:

49 PAARDEN, behoord hebbende tot het opgeheven Bataillon Trainsoldaten.

(2631) *** *Op Morgen Zaturdag* 5. *October* 1839, des namiddags ten vijf ure precies, zal aan het Kantoor der Publieke Verkoopingen, te Utrecht, achter Sint Pieter, Wijk F. No. 363, publiek worden verkocht:

Een KAPITAAL HUIS, genaamd *het Anker*, ERF, GROND en TUIN, staande en gelegen binnen Utrecht, aan de Oude Gracht, Wijk E. No. 131, met daaraan behoorend PAKHUIS, staande in de Gaardsteeg, Wijk E. No. 132 en 133.

Eene HUIZINGE en ERVE, benevens eene gemeene PLAATS, staande en gelegen buiten de Weerdpoort, Wijk No. 157.

Eene HUIZINGE, ERVE en GROND met PLAATS, staande en gelegen aan de Zandstraat, Wijk C. No. 282.

Eene HUIZINGE en ERF, waarin de ... *derij* wordt uitgeoefend, met ... staande en gelegen aan de Noordzijde van de Koestraat, Wijk C. No. 303.

Twee KAMERS of WONINGEN, met eene ruime STALLING of BERGPLAATS, staande en gelegen in de Varkenspoort, uitkomende in de Bergstraat, Wijk C. Numeris 357 en 358^A^.

Drie HUIZEN, ERVEN en GRONDEN, staande en gelegen aan de Zuidzijde van de Bergstraat, Wijk C. Numeris 359^A^, 359^B^ en 360.

ONDER HOUTEN:

Eene HUIZINGE en ERVE, genaamd *de Alster of hooge Hofsteda*, met ruim 85 Roeden BOUWLAND en BOOMGAARD, staande en gelegen onder de Gemeente Houten, strekkende van den Utrechtschen Zandweg tot aan den eigendom van JOHANNES DE GOEIJ, belend aan de eene zijde den Heer Mr. J. KOL, en aan de andere zijde H. STURKENBOOM.

Alles breeder bij Biljetten vermeld, en nader onderrigt te bekomen, ten Kantore van *HENDRIK VAN OMMEREN*, openbaar Notaris, binnen Utrecht residerende.

(2693) *** Op *Morgen* Zaturdag 5. October 1839, des namiddags ten vijf ure, zal te Utrecht, in het Lokaal der Verkoopingen, achter Sint Pieter, in het openbaar worden geveild en verkocht:

No. 1. Een NET BETIMMERD HUIS, met ERF, GROND, KELDERS en KLUIS, mitsgaders WERF, aan het water uitkomende, ingerigt tot plaatsing van Houtwaren, staande en gelegen te Utrecht, aan de Westzijde van de Oude Gracht, bij de Geertenbrug, Wijk B. No. 70; — voorzien van VIER KAMERS, allen behangen en met Stookplaatsen, KEUKEN, ZOLDER, enz.

No. 2. Eene zeer groote en STERKE HOUTSCHUUR of LOOTS, waarin DE HOUTKOOPERIJ wordt uitgeoefend, met annex KANTOOR en PAARDEN STAL, staande en gelegen te Utrecht, aan de Westzijde van de Oude Gracht, tusschen de Voller- en Geertenbruggen, aan het einde van eene Poort en Poortweg, loopende tusschen de Huizen van de Heeren J. P. DORSELEN en J. S. VAN DIJK Rz., met den gemeenen uitgang door dezelve Poort en over de Werf tot in de Stads Gracht toe; — deze Percelen zijn te aanvaarden 1. Februarij 1840 en zullen eerst afzonderlijk, en daarna in massa worden geveild.

No. 3. Twee HUIZEN, onder een dak, HOOIBERG en verdere betimmering, Wijk I. No. 65, mitsgaders ERF, GROND en WARMOESIERSHOF, groot 18 Roeden, 20 Ellen, staande en gelegen te Utrecht, buiten de Wittevrouwenpoort, ten Noorden van den Bildtschen Straatweg, in de Buurt, genaamd *de Beurs*.

Breeder bij Biljetten en nader onderrigt, ten Kantore van den Notaris *VAN SCHERMBEEK*, alsmede ten aanzien van de twee eerste Percelen ten Kantore van den Procureur VAN HENGELAAR, beiden te Utrecht.

(2632) *** Men zal op *Morgen* Zaturdag 5. October 1839, des namiddags ten 5 ure, in het Lokaal der Verkoopingen te Utrecht, achter St. Pieter, in het openbaar veilen:

No. 1. Een hecht, weldoortimmerd en onlangs veel verbeterd en vernieuwd HUIS, te Utrecht, aan de Hoogstraat, Wijk G. No. 159, waarin vier Kamers, Provisiekamertje, Keuken, Kelder en Zolder; en

No. 2. Een PLAISIERTUIN, met TUINHUIS, exquise Vruchtboomen en Heesters, te Utrecht, buiten de Catharijnepoort, aan den Leidschen Straatweg.

Breeder bij Billetten omschreven en nader onderrigt te bekomen ten Kantore van den Notaris DE GRAAF, *en ten aanzien van het 2de perceel mede ten Kantore van den Notaris* WIGMAN, te Utrecht.

(2601) *** G. W. WESSELING en J. WESSELING, Hz. zullen op Maandag den 7. October 1839, des namiddags ten HALF DRIE URE, te Amsterdam, in *de Witte Zwaan*, op den Nieuwendijk, presenteren te verkoopen: Eene extra mooije geheel *nieuw* aangekomene partij GREENEN en VUREN, NOORDSCHE, RIGA, DANTZICHE, MEMELSCHE en NARVA BALKEN, TWEE ELLENS JUFFERS, KOLTERS, NARVA SPARREN, PERNAU, MEMELSCHE, BORGA, HELSINGFORSCHE en ZWEEDSCHE DEELEN, en andere HOUTWAREN, liggende in den Binnenkant en op den Wal.

(2636) *** Op Zaturdag den 12. October 1839, des namiddags ten 5 ure precies, zal men aan het Lokaal van Verkoopingen, binnen Utrecht, achter Sint Pieter, publiek verkoopen:

No. 1. Eene HUIZINGE, ERVE en GROND, waarin met goed succes eene *Tapperij* wordt uitgeoefend, staande binnen Utrecht, aan de Vischmarkt, Wijk F. No. 115, alwaar de *Roode Molen* in den gevel staat, met KELDER en KLUIS, aan het water uitkomende, voorzien van een ruim VOORHUIS, BINNEN- of GELAGKAMER, KEUKENTJE, vier BOVENKAMERS en ZOLDER.

No. 2. Eene net betimmerde en voor korte jaren nieuw gebouwde HUIZINGE, ERF en GROND, met STALLING voor 14 Koeijen en 2 Paarden, twee VIJFROEDIGE HOOIBERGEN en eene SCHUURBERG, te Utrecht, aan den Singel, nabij de Witte Vrouwenpoort, Wijk I. No. 253^A^, over het Sint Lucas Bolwerk, waarvan de Huizinge bestaat in twee BENEDENKAMERS, KEUKEN en KELDER, mitsgaders boven twee Slaapkamers, Opkamer, Droogzolder en Vliering.

Breeder bij Biljetten, en nader onderrigt ten Kantore van den Notaris *STEVENS*, binnen Utrecht.

Verkooping van IJzerwerk.

(2637) *** Men zal op *Donderdag den 31. October* 1839, des voormiddags te 10 ure, ten Kantore van het STADS-VENDUHUIS, aan de Marieplaats, te Utrecht, publiek verkoopen: Eene groote partij *IJZERWERK*, bestaande in alle soorten van *Haarden*, *Kagchels*, *Fornuizen*, *Kolenemmers*, enz., welke daags te voren, op de gewone uren, aldaar te zien zijn.

De bij te voegen artikelen, worden van heden af aan, ten Kantore voornoemd, aangenomen.

(2671) *** *J. LUBBERS*, *Bloemist*, wonende buiten de Witte Vrouwenpoort, nabij *Koningslust*, te Utrecht, maakt aan zijne geëerde Begunstigers bekend, dat bij van zijne kollectie DHALIA'S, bestaande uit 150 verschillende soorten, 25 stuks van de minst schoonste heeft gesupprimeerd, en dit jaar met 50 van de fraaiste en nieuwste soorten heeft aangevuld, welke thans in bloei zijn te bezigtigen, en tegen het voorjaar 1840 voor billijke prijzen verkrijgbaar zijn.

(26) *** J. BIJLEVELD, Salestraat, n°. 402, verkoopt uit, eene partij HAVANA-SIGAREN, (waarin geen inlandsche tabak en geen stof, maar zuivere Havana- en Cuba-tabak verwerkt is,) *onder fabrijks prijs*, als volgt:

Havana *Yellow* en *Brown* gespikkeld, per 1000, à *f* 16; 250, à *f* 4; 100, à 1,60; 25, à *f* 0,41; Havana *Light Brown*, per 1000, à *f* 14; 250, à *f* 3,50; 100, à *f* 1,40; 25, à *f* 0,35. Havana 2de soort, per 1000, à *f* 12; 500, à *f* 6; 100, à *f* 1,20; 25, à *f* 0,30.

TE HUUR.

(26) *** Een HUIS, van 3 KAMERS en KEUKEN, KELDER, ZOLDER en TUIN; aan de Meern, No. 18.

TE HUUR.

(26) *** Twee *GELEGENHEDEN*, boven of beneden, in den Kerkengang der Oud R. K. Gemeente, uitkomende aan de Marieplaats; te bevragen bij den Heer E. VAN BEMMEL, op den hoek van vermelden gang.

(26) *** Men vraagt met primo November aanstaande eene *DERDE MEID*, kunnende WASSCHEN, STRIJKEN, NAAIJEN, MAZEN, STOPPEN; van de Protestantsche Godsdienst. Gene, dan van goede getuignissen voorzien, zullen in aanmerking komen. Zich met *gefrankeerde brieven* te adresseren aan den Uitgever dezer, onder de Letters F. en D.

De prijzen der Fondsen waren den 2. Oct

NEDERLAND.

Werk. schuld 2½ pCt. 53 à 53¼. Dito 5 pCt. 101⅝ à 101¾. Maatsch. 25¼ à 25½. Amort. Syndic. 4½ pCt. ... Idem 3½ pCt. — à —. Handelmaatsch. 4½ pCt. 173¼ à 174½. Nieuwe dito 4½ pCt. — à —. Dito 1837. 4½ pCt. 100¾ à 101¼. Loten 1836 4 pCt. — à —. Dito 1837. Losr. 5 pCt. — à —. Rijn Spoorw. 4½ pCt. — à —.

RUSLAND.

Obl. *H. & Co.* 1798 5 pCt. 103¾ à 104. Dito 18⅔ 5 pCt. 103¾ à 104¼. Cert. Inschr. 18⅔ 5 pCt. 97¼ à 97½. Inschr. op 't Grootb. 6 pCt. — à —. Dito Cert. 6 pCt. — à —.

SPANJE. *Ardoin* 5 pCt. 27¾ à 28⅛.

UTRECHT, bij *L. E. BOSCH* & Co.